

SKRIVNO ŽIVLJENJE

Vratar Mirko je že težko čakal, da zadnji obiskovalec zapusti muzej. Misli so mu uhajale k slastni pojedini, ki mu jo je za večerjo obljubila žena. Z velikim šopom ključev in ročno svetilko se je odpravil na zadnji obhod po muzeju. Pazljivo je pregledal vse prostore, preveril, ali so vsa okna in vrata dobro zaprta, in pogasil še zadnje luči. Vedro si je zažvižgal, stopil na plano ter za sabo zaprl težka muzejska vrata. Ključ je zaškrtnil v ključavnici in v muzeju je zavladal nočni mir. Vse je bilo tiho, le šibka svetloba s ceste je blede osvetljevala steklene vitrine z različnimi živalmi, okostji, minerali, kamninami in fosili. Diorame, ki so prikazovale različna življenjska okolja in njihove prebivalce, so bile pogreznjene v temo. V eni izmed dvoran je velikansko okostje brazdastega kita, ki se je bočilo pod stropom, metalo dolge sence na razstavo pod seboj.

Nenadoma pa se je v temi nekaj zganilo. Velike oči na težki oklopljeni glavi so pomežiknile, dolg rep s

koščeno kroglo na koncu je zanihal levo in desno. Sedemmetrski model dinozavra je oživel, najprej dvignil eno nogo, jo rahlo stresel, potem še drugo. To je bila Anka, kot so orjaka ljubkovalno poimenovali otroci. Od dolgega mirovanja je čisto odrevenela. Široko je zazehala in se pretegnila. V muzeju je bila šele kratek čas. Izdelali so jo, da bi si obiskovalci lažje predstavljali, kakšne so bile živali, katerih fosilne ostanke so hranili v eni izmed vitrin. To so bili zelo redki in pomembni primerki, ki so pripadali dinozavru iz skupine ankilozavrov. Otroci bi si morda bolj želeli kakšnega od strašnih tiranozavrov ali gromozanskega diplodoka. Vendar fosilnih ostankov teh orjakov v Sloveniji niso našli. Pa tudi sicer bi tiranozavra zelo težko stlačili celo v največjo dvorano majhnega in starega muzeja, diplodoku pa bi morala dolg vrat in rep moleti skozi okna. In tako je Anka dobila častno mesto na novi razstavi.

»Leonora, a spiš?« je tiho zašeptala. Najprej se ni zgodilo nič.

»Leonora, zaspanka, zbudi se!« je malce glasneje poklicala Anka.

Izpod stropa se je zaslišalo:

»Kaj pa je? Koliko je ura? Je že noč?«

»Noč je, ja. In spet bo prekratka. Minila bo, kot bi mignil, in kar nanekrat se bo pojavil Mirko, za njim pa še trume obiskovalcev in spet bomo morali mirovati,« je odgovorila Anka.

Leonora je bila Ankina najboljša prijateljica. Čeprav sta pripadali dvema zelo različnima živalskima vrstama, ju je družila njuna mladost. In seveda dejstvo, da sta bili največja eksponata na razstavi. Leonora je prišla v muzej nekaj let pred Anko. Pripadala je brazdas-tim kitom. Njeno trinajstmetrsko okostje so obesili pod strop velike dvorane, pod njim pa predstavili

Leonorino zgodbo: njeno truplo so našli v morju blizu slovenske obale. Zavili so ga v ogromno mrežo in ga potopili na morsko dno, kjer so morski organizmi pojedli meso in kožo. Potapljači so dvignili na površje že očiščene kosti, jih sprali s sladko vodo in po posebnem postopku iz njih odstranili maščobo. Kiti imajo namreč v kosteh veliko maščobe, da lažje plavajo in kot zalogo hrane za težke čase. Vendar se na zraku maščoba spremeni v jedko snov, ki razkrajja kosti, da o neprijetnem smradu niti ne govorimo.

»So se drugi že zbudili?« je vprašala Leonora.

»Ne, kot kaže, vsi še spijo,« je odvrnila Anka.

»To pa že ne!« je siknil globok moški glas. Bradati mož je pomigal z nosom, na katerega mu je sedla muha. Ker je bil le doprsni kip, je ni mogel odgnati z roko.

»O, Čarli, pozdravljen!« se je razveselila Anka. »Si že dolgo buden?«

»Saj sploh nisem mogel kaj dosti spati,« je odvrnil Čarli. »Danes je bilo veliko otrok in vsi so se hoteli fotografirati z mano.«

»Seveda, ko si pa tako slaven mož,« je rekla Leonora. »Le kdo ne pozna Charlesa Darwina!«

»Saj je lepo, da me poznajo, čeprav mi je včasih kar malo nerodno, kako me slavijo,« je rekel Čarli, kot so ga ljubkovalno imenovali v muzeju. »Res sem vse svoje življenje posvetil preučevanju narave in prišel ob tem do pomembnih zaključkov, ampak zasluge za slavno evolucijsko teorijo niso samo moje ...«

»Preveč si skromen, Čarli,« je prijazno pripomnila Anka.

»No, malo bom še počival. Noč bo še dolga. Posebej veselo bo, ko se zbudi šakal Šapko. Ubogi zajček Repko bo spet moral bežati, kolikor ga nesejo noge.«

»Ja, uživajmo še malo v ljubem miru,« se je zaslišalo izpod ene izmed vitrin. Lastovica Mica se je pretegnila, potem pa položila glavo nazaj pod perut.

»Ti bi samo spala!« ji je zabrusil netopir Mufko. »Noč ni ravno tvoj čas dneva, kaj? Nisi takšna ponočnjakinja, kot midva s Svilkom, kajne Svilko?« se je Mufko obrnil k nočnemu metulju. »No, le počivaj še malo,

potem pa moramo razčistiti, kdo izmed nas je najboljši letalec,« je še dodal.

»Oh, pa ne že spet,« se je oglasil droben glasek z bližnje mize. »Saj že vemo, da ste vsi strašno specializirani in imate najboljše naprave za letanje. Ampak nekateri smo radi bolj pri miru, skriti in imamo radi, da drugi skrbijo za nas,« je dodala trakulja Vrvica.

»Ti, Vrvica, pa se nič ne pritožuj,« se je iz kota dvorane zaslišal glas golobice Marte. »Ti vsaj nisi ena zadnjih predstavnic svoje vrste! Moja vrsta pa je izumrla in samo nekaj nas je še ostalo po muzejih. Vse moje sovrstnike so ljudje neusmiljeno pokončali.«

»No, vidim, da se je tudi Marta že prebudila,« je ugotovila Anka.

Takrat so na drugem koncu dvorane zaropotale naoknice na Noetovi barki in ven so pokukale številne zaspane očke. Dva pujska, dva jelenčka, dva medvedka, dva golobčka in družinica zajčkov so zvedavo zrli v svet.

»A bo kaj miru pri tej hiši!« je zarobantila medvedka Metka. »Cel dan otroci loputajo z naoknicami, pa še ponoči ne moremo spati ...«

»Seveda, če pa še vedno nismo našli odgovorov na vsa vprašanja, ki nas mučijo že stoletja,« je dodal jelenček Jelko.

»Če pa ti trdiš, da je življenje nastalo na kopnem, ko pa vsi vemo, da se je začelo v morju,« se je vmešala pujska Ronja.

»Ne, v resnici je prišlo življenje iz veselja ...« je pomodrovala jelenčkova žena.

»A nas ni vseh hkrati ustvarila nadnaravna sila?« je plaho vprašal mali zajček Jurček in pogledal svojo mamo z velikimi, okroglimi očmi.

»Kaj pa fosilni ostanki – ti pričajo drugače,« se je vmešala Anka.

Hrup je vedno bolj naraščal. Mufko, Svilka in Mica so divje letali okoli in se prepirali, kdo boljše leti. Čarli je samo zavijal z očmi in si želel, da se Šapko ne bi prebudil. Ampak želja se mu ni uresničila, saj se je šakal že pretegoval in pogledoval proti Repku.

»Danes bo pa spet veselo,« je Anka zavpila Leonori.

»Ja, dolgčas nam res ne bo,« je ugotovila Leonora.

Tako se je začelo skrivno nočno življenje v muzeju. In kot se je začelo, se je ob jutranji zori tudi končalo.

Anka in Leonora sta umolknili, Čarli se je nemo zastrmel v daljavo in muha na njegovem nosu ga ni več motila. Mufko, Svilka in Mica so obmirovali v letu, naoknice na Noetovi barki so se zaprle. Ko je čuvaj Mirko zjutraj prišel v službo, se mu ni niti sanjalo, kaj se je dogajalo v njegovi odsotnosti. Le zajček Šapko se mu je zdel nekam upehan.

»Uh,« si je dejal, »večerja je bila pretežka in slabo sem spal. Kakšne čudne misli me obhajajo – saj zajec ponoči vendar ni mogel kar oživet.«

Obrnil se je in odšel na jutranji obhod. Za njegovim hrbtom je Šapko nekajkrat globoko vdihnil, še malce lovil sapo ter končno obmiroval. In začel se je nov dan.

